Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLVI. — Wydana i rozesłana dnia 29. września 1914.

260.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 24. września 1914,

dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych po 5 i 10 halerzy.

Na czas trwania wydarzeń wojennych wydaje się nowe znaczki pocztowe po 5 i 10 halerzy, które będą sprzedawane przy sprzedaży w pojedynczych sztukach z nadwyżką po 2 halerzy do kwoty nominalnej względnie wartości portoryum, a więc po 7 względnie 12 halerzy. Przy zakupnie całego bloczku o 80 sztukach wynosi cena sprzedaży 5 K 40 h względnie 9 K 35 h. Dochód uzyskany z nadwyżki przeznacza się na wsparcia dla wdów i sierót po poległych żołnierzach.

Znaczki pocztowe są dłuższe o ośm milimetrów od obowiązujących znaczków pocztowych po 5 i 10 halerzy; one mają taki wizerunek jak te znaczki pocztowe a prócz tego w przestrzeni między portretem Jego Cesarskiej Mości a oznaczeniem wartości w ornamentacyi z liści liczbę roku „1914“ o cyfrach białych na gruncie barwnym.

Nowe znaczki pocztowe będą wydawane począwszy od 4. października b. r.

Aż do dalszego zarządzenia można ich używać obok znaczków pocztowych obowiązującego wydania przy opłacie należytości od przesyłek pocztowych w obrocie wewnętrznym i w obrocie wzajemnym z Węgrami, Bośnią, Hercegowiną i Państwem niemieckiem.

Wymiana i kupno z powrotem tych znaczków pocztowych niema miejsca.

Schuster wlr.

261.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 27. września 1914

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Rozciągłość odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie według następujących postanowień.

(2) O ile inaczej nie postanowiono w §§ 2. do 5. i nie naruszając sędziowskiego odroczenia zapłaty, przewidzianego w §§ 15. i 16., jest wyłączona od odroczenia zapłaty jedna czwarta część wierzytelności, conajmniej jednak kwota 100 K, wraz z bieżącemi aż do dnia zapłaty odsetkami od całej wierzytelności, tudzież należytościami ubocznemi i należy ją zapłacić:

w dniu 14. października 1914, jeżeli wierzytelność zapadła najpóźniej dnia 14. sierpnia 1914,

w 61. dniu po dniu zapadłości, jeżeli wierzytelność między dniem 15. sierpnia a dniem 30. września 1914, zapadła lub ma zapaść, tudzież

w dniu zapadłości, jednakże najwcześniej dnia 14. października 1914, jeżeli wierzytelność zapadnie między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914.

(3) Resztę roszczenia odracza się w zapłacie: do 30. listopada 1914, jeżeli wierzytelność przed dniem 1. października 1914 zapadła lub do tego dnia zapadnie,

na 61 dni od dnia zapadłości, jeżeli wierzytelność zapadnie między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914.

(4) Przy obliczaniu czasu trwania odroczenia zapłaty należy wliczyć dzień rozpoczęcia i ukończenia do terminu odroczenia.

Wierzytelności wyłączone w zupełności od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są w zupełności wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

a) na podstawie wierzytelności, które służą przedewszystkiem na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacyi,

d) na podstawie innych wierzytelności, które są zabezpieczone w księgach gruntowych na wynajętych lub wydzierżawionych budynkach i gruntach, o ile dłużnik nie wykaże, że rzeczywiście pobrane czynsze najmu i dzierżawy po potrąceniu podatków i danin publicznych nie wystarczają na zapłacenie odsetek i rat amortyzacyjnych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacyi lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych;

9. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

10. wierzytelności, wynikające z pożyczek udzielonych na zastaw przez zakłady zastawnicze i osoby trudniące się pożyczaniem na zastaw w sposób przemysłowy; nie wolno jednak przedsięwziąć sprzedaży przedmiotu zastawionego wcześniej niż w sześć miesięcy po pierwotnie oznaczonym terminie zapadłości.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od ustawowego odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 300 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 3000 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 2000 K, a jeżeli suma odszkodowania przewyższa 2000 K, do 2000 i 12 procent od kwoty sumy odszkodowania, przewyższającej 2000 K, w każdym wypadku jednak nie więcej jak do wysokości łącznej w kwocie 5000 K.

(2) Jeżeli premia ubezpieczenia na życie nie zostanie zapłacona w należytym czasie lub zapłacona zostanie tylko w części (§ 1., ustęp 2.), może ubezpieczający wezwać pisemnie ubezpieczonego do dnia 31. października 1914, a jeżeli premia ma zapaść dopiero po dniu 17. października 1914, w ciągu 14 dni po dniu zapadłości, aby złożył oświadczenie najpóźniej w ciągu miesiąca po otrzymaniu wezwania, czy życzy sobie kontynuować ubezpieczenie. Jeżeli ubezpieczony w przeciągu oznaczonego czasokresu nie złoży oświadczenia, iż nie chce nadal być ubezpieczonym, w takim razie jest on obowiązany zapłacić premię roczną. W wezwaniu należy zwrócić uwagę na powyższe następstwo prawne. W czasie trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego może ubezpieczający tylko w takim razie zrobić użytek z następstw prawnych, wynikających na zasadzie kontraktu z zaniedbania opłaty premii, jeżeli ubezpieczony oświadczył, iż nie chce nadal być ubezpieczonym.

(3) Jeżeli ubezpieczający zaniedbał wystosować wezwanie, oznaczone w drugim ustępie, w takim razie nie może podnosić sądownie roszczenia o zapłatę premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładkowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 5 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego, tudzież z tytułu wkładek na bony kasowe:

I. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciążących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2, do wypłaty płac i zarobków w własnem przedsiębiorstwie wierzyciela lub do zaspokojenia czynszów najmu i dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić, lub do wypłaty odsetek i rat amortyzacyjnych, które według § 2., l. 5, są wyłączone w całości od odroczenia zapłaty;

b) potrzebny jest do zaspokojenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych, tudzież do uskutecznienia wpłat na pożyczki państwa w drodze przekazania lub przesłania do kasy powołanej, do ich przyjmowania;

c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajowych i gminnych, tudzież przez banki i zakłady, które wydały listy zastawne lub inne zapisy dłużne, celem wypełnienia wynikłego stąd ich zobowiązania do oprocentowania i umarzania lub przez publiczno-prawne zakłady ubezpieczenia celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin lub przez prywatne zakłady ubezpieczenia do wypełnienia zobowiązań według § 3., ciążących na nich według przedłożonego poświadczenia;

d) wymagany jest przez sądy z tytułu złożonych przez nie pieniędzy;

e) wymagany jest przez adwokatów lub notaryuszy z tytułu pieniędzy, złożonych przez nich według przedłożonego poświadczenia celem wykonania sądowych zarządzeń lub poleceń albo celem dopełnienia nieodroczonych co do zapłaty zobowiązań ich mocodawców.

II. W każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości 10 procent istniejącej dnia 1. sierpnia 1914 wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, o ile według przedłożonego poświadczenia jej zwrot jest nieodzownie potrzebny do utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela;

III. w czasie od dnia 1. sierpnia do 30. listopada 1914 do wysokości 50 procent wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, która istniała w dniu 1. sierpnia 1914, o ile zwrot jest dowodnie potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszem rozporządzeniem obowiązku na pewien zakład kredytowy do zwrotów z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe lub na książeczkę wkładkową.

(3) Kwot wyszczególnionych w drugim ustępie, l. I., II. i III., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakład kredytowy jest obowiązany bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwko żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

(1) Roszczenia z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładkową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 5 procent należytości, która istniała dnia 1. sierpnia 1914, conajmniej jednak 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 2 procent takiej należytości conajmniej jednak 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Jeżeli wkładka, złożona przed dniem 1. sierpnia 1914 w jednym z banków krajowych lub banków akcyjnych albo w jednej z kas

oszczędności, przewyższa jeszcze w dniu 16. września 1914 kwotę 2000 K, można nadto żądać w czasie od dnia 16. września do dnia 30. listopada 1914 zwrotu 20 procent pozostałej wkładki celem zaspokojenia roszczeń państwa lub zapłaty podatków i danin publicznych w drodze przekazania lub przesłania tej kasie, której poruczono ich ściągnięcie, tudzież dalszych 20 procent, o ile według przedłożonego poświadczenia są one potrzebne do wypełnienia nałożonych na wierzyciela zobowiązań według § 1., ustęp 2.

(3) Zwrotu należytości, potrzebnych do uskutecznienia wpłat na rzecz pożyczek państwa w drodze przekazania lub przesłania kasie, powołanej do ich przyjmowania, jakoteż należytości, złożonych przez sądy, można żądać bez ograniczenia.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładkową aniżeli można było żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim razie można odnośną nadwyżkę wliczyć także w późniejszym miesiącu kalendarzowym w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają według postanowień § 1. odroczeniu zapłaty, korzystają jednakże w konkursie z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia.

Weksle i czeki.

§ 8.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, uważa się za dzień płatności dla należytości, wyłączonej według § 1., ustęp 2. od odroczenia zapłaty, jeżeli weksel zapadł najpóźniej dnia 14. sierpnia 1914, dzień 14. października 1914, jeżeli weksel między dniem 15. sierpnia a dniem 30. września 1914 zapadł lub zapadnie, 61. dzień następujący po dniu zapadłości, a jeżeli weksel zapadnie między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914, dzień zapadłości, jednakże najwcześniej dzień 14. października 1914.

(2) Odnośnie do kwoty, odroczonej co do zapłaty według § 1., odracza się termin prezentowania do zapłaty, jeżeli weksel przed dniem 1. października 1914 zapadł lub ma zapaść, do dnia 30. listopada 1914, jeżeli on ma zapaść między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914, na 61 dni. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

(3) Jeżeli dokonano częściowej zapłaty, należy zanotować na wekslu, kiedy, kto i w jakiej wysokości ją uiścił. Płacącemu należy na odpisie weksla udzielić pokwitowania.

(4) Jeżeli obowiązany do regresu na weksel, który zapadł przed dniem 1. sierpnia 1914, uiścił częściową zapłatę (§ 1., ustęp 2.), w takim razie może on prócz zanotowania według § 3. i pokwitowania żądać uwierzytelnionego odpisu protestu. Wydanie uwierzytelnionego odpisu należy zanotować na proteście. Nie wolno wystawiać duplikatu lub więcej aniżeli jednego uwierzytelnionego odpisu protestu. Podpis Banku austryacko-węgierskiego na odpisie protestu zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(5) Przy wekslach, które po dniu 31. lipca 1914 zapadły lub mają zapaść, należy zaniedbanie uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2.) w szczególności także wtedy stwierdzić za pomocą protestu, jeżeli nastąpiło uwolnienie od protestu. Poprzednich indosantów należy zawiadomić po myśli artykułów 45. do 47. u. w. Jeżeli obowiązany do regresu uiścił częściową zapłatę, w takim razie może on prócz zanotowania według ustępu 3. i pokwitowania żądać wydania protestu co do nieuiszczonej częściowej zapłaty.

(6) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, w takim razie należy przedłożyć przy wekslach, które zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914 pokwitowanie i uwierzytelniony odpis protestu, a w razie jeżeli uwolniono od protestu, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis weksla; przy wekslach, które po dniu 31. lipca 1914 zapadły lub mają zapaść, należy przedłożyć pokwitowanie i protest co do nieuiszczonej częściowej zapłaty.

(7) Poprzedzające postanowienia mają odpowiednie zastosowanie do czeków.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 9.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub wniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzezwyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennemi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek.

§ 10.

Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5., 8. i 9.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

Terminy przedawnienia i skarg.

§ 11.

Czas trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się do obliczenia terminu przedawnienia i do ustawowych terminów do wniesienia skargi.

Wypowiedzenie.

§ 12.

(1) Wypowiedzenie odroczonej co do zapłaty wierzytelności pieniężnej, uskutecznione między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia cesarskiego, należy tak traktować, jak gdyby je uskuteczniono dnia 1. października 1914; jednakże od wierzytelności pieniężnej, w ten sposób zapadłej, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później zapłatę zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(2) Wypowiedzenie odroczonej co do zapłaty wierzytelności pieniężnej, uskutecznione między dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia cesarskiego a dniem 30. listopada 1914, należy tak traktować, jak gdyby je uskuteczniono dnia 1. grudnia 1914.

(3) W razie nieuiszczenia w właściwym czasie odsetek, annuitetów lub rat, nie może wierzyciel dochodzić przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa żądania natychmiastowego zwrotu kwot kapitałowych, o ile dłużnik zalega tylko z temi odsetkami, annuitetami lub ratami, które przed dniem 30. listopada 1914 zapadły lub mają zapaść.

Policzenie na rachunek.

§ 13.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczona jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 14.

(1) Postępowanie sądowe wskutek skarg, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, wyjętych według § 1., ustęp 2., częściowo od odroczenia w zapłacie, należy kontynuować bez względu na stan postępowania. Nowe skargi o uiszczenie takich wierzytelności są dopuszczalne, jeżeli zarazem żąda się uiszczenia całej kwoty wierzytelności. Natomiast należy odrzucić nowe skargi, jeżeli one odnoszą się tylko do uiszczenia kwot wierzytelności, odroczonych co do zapłaty. Na podstawie weksli lub czeków, które zostały wystawione przed dniem 1. sierpnia 1914 a po dniu 31. lipca 1914 zapadły lub mają zapaść, można wnosić skargi tylko co do kwoty, wyjętej według § 1., ustęp 2., od odroczenia co do zapłaty.

(2) Wolno zasądzić na dopełnienie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakże termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych należy oznaczyć w ten sposób, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Dzień ten należy w wyroku oznaczyć kalendarzowo, podając dzień zapadłości wierzytelności.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 15.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przezto niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do kwot roszczenia, które są wyjęte według § 1., ustęp 2., od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; termin ten jednak nie może przekraczać terminu odroczenia, obowiązującego ustawowo co do reszty roszczenia lub, jeżeli roszczenie nie wynosi więcej jak 100 K, takiego terminu, obowiązującego co do roszczeń z takim samym dniem zapadłości.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu lub odmówieniu oznaczenia terminu zapłaty, o który proszono, niema środka prawnego.

(5) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

§ 16.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla dłużnej kwoty, wyjętej według § 1., ustęp 2., od ustawowego odroczenia zapłaty.

Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do kwoty długu, powierzyły sądowi

oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi.

(3) Postanowienia § 15. mają odpowiednie zastosowanie.

Egzekucya.

§ 17.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne na rzecz odroczonych co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi na które już zezwolono nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na egzekucyę dla zabezpieczenia i zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Odroczenie egzekucyi.

§ 18.

Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 15., ustęp 1., odroczyć na przeciąg najwyżej dwóch miesięcy egzekucyę na rzecz kwoty roszczenia, która jest wyjęta według § 1., ustęp 2., od ustawowego odroczenia zapłaty, o ile nie chodzi o zastaw przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe uzasadnienie prawa zastawu. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 15. lub 16.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 15., ustęp 1. do 4.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w odniesieniu do terenu wojennego.

§ 19.

Osobom, mającym swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) na obszarze, w którym wskutek wydarzeń wojennych działalność sądu została czasowo zawieszona i osobom, których przedsiębiorstwo znajduje się stale na takim obszarze, może sąd, do którego się odwołano, udzielić odroczenia zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju (§ 15. i 16.) jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należytym czasie, nie mają miejsca lub, że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki. Postanowienia § 18. mają zastosowanie do takich osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której prowadzi się egzekucyę.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w miejscach tutejszych mają swoją siedzibę (miejsce pobytu), mogą podnosić w innem państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącemi ograniczeniami jak przewidzianemi w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takiem państwie mają swoją siedzibę (miejsce pobytu) takim samym ograniczeniom.

Postanowienia końcowe.

§ 21.

Upoważnia się Rząd do rozszerzenia lub ograniczenia w drodze rozporządzenia wyjątków od zarządzenia ogólnego odroczenia zapłaty, ustanowionego w § 2., l. 1 do 7, 9., i 10. tudzież w §§ 3. do 8. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, jakoteż do zmiany lub uzupełnienia postanowień §§ 9. do 20., o ile jest to potrzebne ze względów gospodarczych.

§ 22.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 1. października 1914. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i rozporządzenie ministeryalne z dnia 5. września 1914, Dz. u. p. Nr. 237.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 27. września 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.